

חדית'ים נבחרים
מדברי הנביא מוחמד
עליו שלוות אללה וברכתו

SELECTED SAYINGS OF THE HOLY PROPHET IN HEBREH

Published by

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD 1989

ISBN 1 85372 184 0

הדפסה שנייה 2003

הוצאת העדה האיסלאמית האחמדית

מבוא

האיסלאם – דת גדולה היא. סוד גדולתה טמון בהתורה המושלמת והמוחלטת של הקוראן הקדוש ובעובדה שמייסד האסלאם, אדוננו מוחמד, (תפילת אללה עליו ושלומו), חווה דרך –חיים זו במלוא מובנה. כך, הוא נעשה הדוגמה החיה של דרך הוראותיו. הקשר העמוק והאיתן בין מעשיו ודרך-הוראותיו, הותיר רושם שהטביע את חותמו על חסידינו. לאחר מותו, כאשר אשתו עאישה נשאלה אודות חייו של אדוננו הנבחר מוחמד, (תפילת אללה עליו ושלומו), תשובתה הייתה:

”חייו היו הקוראן”.

לא הייתה כל סתירה בין דבריו של הנביא לדברי אללה. התגלותו הייתה טהורה, ללא כל השתקפות של מאוויים אישיים. הקוראן הקדוש מעיד על התגלות זו:

”הוא איננו בודה דבר מליבו. כל דבריו תואמים את ההתגלות האלוהית”.

אין תימה איפוא, שהוא מוצג בקוראן הקדוש כדגם מושלם לכל האנושות בכל הזמנים. אללה הכל יכול אומר בקוראן.

”נביא האללה, הוא-הוא דוגמה למופת בפניכם”.

מבחר פסוקים בקוראן הקדוש, העוסקים בכמה היבטים חשובים בתחום האנושי, כבר פורסמו. לפניכם עתה, מבחר מסורות חדית', הקשורות לחייו של הנביא, (תפילת אללה עליו ושלומו), מעשיו ואימרותיו. לימוד מאמריו של הנביא, מספק לא כל-שכן תמצית לחיי היום יום של הנביא הקדוש, אלא אף לתפילותיו, מעלות המוסר התרומיות שלו וכן סגנון הטפתו. למרות שכמה מסורות חדית' נכתבו במהלך חייו של הנביא, רובן ניכתבו כמאתיים שנה לאחר מותו. על-אף שרוב מסורות החדית' נאספו לאחר תקופה כה ארוכה, ניתן להחשיבן כמיהמנות מאוד מהטעמים שלהן:

א. מאחר ודברי הנביא נתקבלו ע"י חסידיו בהערכה גדולה, הם למדו אותם מייד בע"פ. לאחר-מכן חזרו עליהם, מסרו אותם ודנו בהם פעמים אין-ספור.

ב. דברי הנביא נבלעו בלהט ובמסירות דתית לאין-קץ. כל סטייה ולו הקלה ביותר מדבריו

המקוריים, נחשבה לפשע שיש למצות את הדין בעטיו בפני האללה. הדברים אותם אמר הנביא עצמו היו:

”גהינום יהא משכנו של האדם, שייחס לי דברים שלא אמרתי”

ג. כאשר אנשים סיפרו דברים אודות הנביא או מפיו לגבי אחרים, נהגו השומעים ללמוד בע”פ לא רק את התכנים אלא אף את שם מעביר המסורת ותכונותיו. צעד זה נעשה, על-מנת שאם יתעורר ספק בקשר לדברים, יוכלו להצביע על מקור – הדברים.

ד. הערבים התפרסמו בשל כושר-הזכרון המעולה שלהם, אפילו לפני הופעת הנביא. תדיר היה למצוא בקרבם אנשים שזכרו בע”פ מאה אלף פסוקי שירה ערבית או אף יותר. בנוסף לכך, נוהג נפוץ היה לזכור אילני-יוחסין. לאחר הופעתו של הנביא הקדוש, (תפילת אללה עליו ושלומו), הועלה מוסר חסידיו לדרגה גבוהה ביותר וכל נטייה להגזמה גונתה בתקיפות. בד-בבד, הושם דגש מיוחד בקוראן הקדוש, לא רק לגבי דבר-אמת, אלא גם לגבי אימות עדויות.

כתוצאה מגורמים אלו, יוחסה חשיבות מיוחדת למסורותיו של נביא האסלאם הקדוש, שלא ידועה במערכות אחרות של איסוף כרוניקה היסטורית.

בתהליך איסוף אימרות הנביא, המלומדים המוסלמים פעלו תוך הקפדה רבה ותשומת-לב ניכרת הוקדשה לדיוק, כך שאין שום אוסף של נתונים היסטוריים שיכול לעמוד בהשוואה לאוסף אימרות הנביא הקדוש של האסלאם. כל קשר בשרשרת המוסרים של מסורת ספציפית, מפורט בעובדות החשובות של החדית’. יתר על כן, חקר אופיים של המוסרים ומהימנותם, המתפתח לתחום מדעי בפני עצמו. כך נוצר מדע חדש הנוגע לחקר ולניתוח מהימנותן של מסורות החדית’, לראשונה בהיסטוריה האנושית.

להוי ידוע לאותם קוראים אשר אינם יודעים רבות על האסלאם, כי מתוך עשרות הספרים שניכתבו אודות החדית’, שישה נחשבים לראשונים במעלה מבחינת חשיבותם על-פי מלומדים מוסלמים. הם ידועים כ”אל-צחאח אל-סתה” (כלומר – ”ששת המהימנים”). רוב החדית'ים

המוצגים באוסף קצר זה, נילקחו מתוך אותם ששה ספרים. להלן סקירה קצרה לספרים אלו וכן למחבריהם המלומדים:

צחיח אל-בוח'ארי: ספר זה נחשב למהימן ביותר לאחר הקוראן. מחבר ספר זה, הוא מוחמד אסמאעיל מ-בוכארה, הידוע כ"אמאם בוח'ארי" (נולד ב-194 להגירה 816 לסה"נ ונפטר ב-256 להגירה 878 לס').

צחיח מוסלם: נחשב לשני בחשיבותו. חובר ע"י מוסלם בן אל-חג'אג'. יליד ניסאפור שב-ח'וראסאן (202-261 להגירה).

ג'אמע אל-תרמד'י: השלישי בחשיבותו. מחברו הוא האימאם מוחמד אבן-עיסא, יליד תרמיד' (209-279 להגירה).

סונן אבו-דאוד: הבא בתור בסדר החשיבות; חובר ע"י סולימן אבן אל-אשעת', הידוע כ"אבו-דאוד" (202-275 להגירה).

סונן אבן-מאג'ה: החמישי מבחינת המהימנות. חובר ע"י מוחמד אבן-מאג'ה שמוצאו מהעיר המפורסמת קיזוין, הנמצאת ב-אירן (209-275).

סונן ניסאי: השישי בחשיבותו; חובר ע"י מוחמד אבן-שועייב, המכונה "אל-ניסאי", על-שם העיר ניסאא" שב-ח'וראסאן (215-306 להגירה).

מווטא האימאם - מאלק: מלבד "אל-צחאח אל-סתא" ("ששת הספרים המהימנים"), קיים חיבור נוסף מפורסם של אוסף מסורות, שקובץ ע"י האימאם מאלק. המחבר, מאלק אבן-אנס, נודע כ-אימאם מאלק; ספר זה איננו נכלל בקרב "אל-צחאח אל-סתא" שכן הוא נחשב לספר תורת-המשפט ברם, המסורות מצוטטות שבו מצוטטות בהקשר לדיון בסוגיות משפטיות. מהימנות המסורות המצוטטות במווטא של אבן-מאלק, יכולה להישפט ע"י העובדה כי כולן מאוזכרות ב"צחיח אל בוח'ארי" וב"צחיח מוסלם"; מעמדו של האימאם מאלק בין אוספי-החדית' הוא כה גבוה, עד כי הוא נודע כ"אימאם אל-מוחדת'ין" ("ראש אוספי המסורות") וכל אוספי המסורות מעידים על מעמדו הרם.

הערות:

* קובץ-המסורות שלפניך, ערוך ע"פ נושאים.

* הברכה המצויינת בסוגריים (צ), באה בהקשר לנביא מוחמד ופירושה בעברית "תפילת

אללה עליו ורחמי-השלום"; האות (צ) מציינת את האות הפותחת ברכה בערבית.
* הברכה המצויינת בסוגריים (ר), באה בהקשר למקורות מהימנים ופירושה בעברית: "לואי
וישא (או תשא) חסד מאת הבורא"; האות (ר) מציינת את האות הפותחת ברכה זו בערבית.

כוונות ומעשים

1. מסר לנו אל-חמידי מפי ספיאן מפי יחיא בן – סעיד אל- אנצארי, שאמר: "מסר לי מוחמד בן-אבראהים אלתימי, כי הוא שמע את עלקמה בן- וקאצ אל-ליית'י אומר, כי הוא שמע את עומר בן – אלח'טאב (ר), נואם מעל ל-מנבר ואומר: המעשים נקבעים על-פי הכוונות; לכל – אדם – כוונותיו. מי שמתכוון לפנות (מילולית: להגר) אל אללה ושליחו – הרי שאכן כך קורה. אך בשעה שאדם מתכוון לפנות אל חיי-העולם הזה, או לשאת אישה – הרי שמהות פניתו היא להבליו של העוה"ז. (מתוך אל-בוח'ארי).

2. מפי עבדאללה אבן-עמר בן-אלעאץ (ר), ששמע מפי הנביא (צ), אומר: "מי הוא מוסלמי אמיתי???? – מי שלשונו וידו שלמים (מחטא, מקרב המוסלמים); ומיהו המהגר האמיתי????! – זהו האדם המהגר מהדברים אשר אללה אוסרם. (מתוך אל-בוח'ארי)

הוד – רוממות כבוד האל

3. מפי עבדאללה בן-עומר (ר), שאמר: שליח-האללה" (צ), קרא את הפסוק הזה בשעה שהיה על המנבר: "השמים – עטויים בימינו של ריבוננו ישתבח ויתקדש הוא מהדברים שמייחסים לו הכופרים'; כן אמר, 'אללה אמר: אני רב יכולת, גא ביצירתי; אני המלך העליון', הנביא חזר על כך מספר פעמים, עד-כי המנבר הזדעזע כולו והאמנו כי הוא הולך ולהתמוטט בנו".

4. מפי אבו-הוריירה (ר), שאמר:

”הנביא (צ), אמר שתי מילים האהובות על האללה, קלות בהגייתן אך כבדות לאין-ערוך במהותן:

”השבח לאללה יתגדל; השבח לאללה רב-היכולת.”

(מתוך אל-בוח'ארי)

על ייחוד האל

5. מפי המאם בן-מונבה שאמר: ”זה מה שסיפר לנו אבו-הוריירה אודות נביא-האלהים (צ), שאמר:

”אללה יתגדל וישתבח! עבדי כיזב בפניי וגידפני ללא כל בסיס; השקר שהטיח כלפי הוא, כי לא תוכל להקימנו לתחייה כפי שבראתנו בתחילה; גידופו כלפיי, היא טענתו כי אללה נטל לעצמו בן, בשעה שהוא מכריז כי הוא רם ונישא, לא ילד ולא נולד ואין דומה לו אחד.”

(מתוך מוסנד-אחמד)

המעולה שבהזכרות – הזכרת האל

6. מפי ג'אבר (ר), שאמר: ”שמעתי את שליח-אללה (צ), אומר:

”הדרך הטובה ביותר להזכיר את אללה היא: אין אלוהים מבלעדי אללה; והתפילה הטובה ביותר: השבח לאללה.”

(מתוך אל-תרמד'י)

7. מפי אבו-מוסא אל-אשערי (ר), ששמע את הנביא (צ), אומר:
 "משל-ההבדל בין המזכיר את שם-ריבוננו לבין זה שאינו מזכירנו, הוא כמשל החי והמת".
 סיפר זאת מוסלם, שאמר:
 "משל-הבית, אשר שם אללה מוזכר בו ומשל-הבית אשר אין שם-אללה מוזכר בו – הוא
 כמשל החי והמת".
 (מתוך אל-בוח'ארי)

8. מפי אבו-מוסא שאמר: "היינו יחד עם הנביא (צ), בשעת מסע; האנשים החלו לקרוא
 בקול רם "אללה אכבר!"; אז, פנה אליהם הנביא (צ) ואמר: "אימצו לכם דרך של מתינות;
 אינכם קוראים בפני חרש או מי שאינו מצוי; הינכם קוראים בפני שומע וקרוב, אשר הוא
 עמכם".
 (מתוך מוסלם)

9. מפי אבו-הוריירה, מאת – הנביא (צ), שאמר:

לאללה, יבורך ויתעלה מלאכים ניידים, רבי מעלה, המשתתפים בטקסי-הזכרת שמו של אללה.
 אם הם נתקלים במושב כזה, הם מצטרפים אליו וכל אחד מהם חוסה בצל-כנפי רעהו, עד כי
 הם ממלאים את התווך שבינם לבין שמי-העולם הזה. בסיימם – הם עולים השמימה;
 אז שואל אותם אללה יתגדל וישתבח, מאין הם באים והרי הוא מודע לכל מעשיהם;
 הללו משיבים: "באנו מאת עבדיך בארץ, המשבחים, מרבים בה בהזכרת שמך, מהללים אותך
 ומייחלים לך".

שאלם: "למה הם מייחלים ממני?"; השיבו לו- "הם מייחלים לגן-העדן שלך".

שאלם: "האם חזו בגן-העדן שלי?"; השיבוהו: "לא, אלוהינו".

אמר: "הכיצד? אכן לו ראוהו?"; השיבו לו: "הם חוסים בך".

שאל: "מפני מה הם חוסים בי?"; השיבוהו: "מפני אש-הגהינום, ריבוננו!".

אמר: "האם הם ראו אותה?"; ענו: "לא".

תהה: "כיצד? אכן לו ראוה"; אמרו: "הם מבקשים את מחילתך".
 אמר: "כבר מחלתי להם על עוונותיהם, הענקתי להם את שביקשו וחסיתים".
 אחר אמרו המלאכים: "ריבוננו, בקירבם היה איש חוטא מאוד; הוא רק עבר בסביבה והתמקם במושב זה".
 אמר אללה: "אפילו לאדם זה מחלתי; הללו אנשים כה מבורכים, עד-כי היושב בקירבם לא יירע לו".

אהבת-האל

10. מפי אבו (אל) דרדאא' (ר), שאמר:

"שליח-אללה (צ), אמר: "הנביא דאוד (עליו השלום), נהג להתפלל כך:
 "אלוהיי! הנני מייחל לאהבתך ולאהבת-אוהביך ולמצוות שיקרבוני אל אהבתך; אלוהיי! קרב נא את אהבתך אלי יותר מאשר אהבתי את עצמי ואהבתי למשפחתי ולמים צוננים". (מתוך אל-תרמדי)

11. מפי אנס (ר), מפי הנביא (צ), שאמר:

"באמצעות שלושה דברים ירכוש האדם את מתיקות האמונה:

- על אללה ונביאו להיות אהובים עליו יותר מכל.
- עליו לאהוב את הבריות למען אללה.
- עליו לסלוד מלשוב ולכפור, לאחר שאללה הצילו מן הכפירה, כפי שהוא סולד להיות מושלך לאש (לגהנום).

(מתוך אל-בוח'ארי)

12. מפי אבו-הוריירה (ר):

שליח-אללה (צ) אמר: "לו המאמין היה יודע מהי מידת העונש אצל אללה, לא היה מאבד

תקוה בגן-עדן... ולו הכופר היה יודע מהי עוצמת הרחמים אצל אללה, לא היה אומר נואש מלהגיע אל גן-העדן".
(מתוך מוסלם)

13. מפי ואת'לה בן-אלאסקע, מפיו של הנביא, שאמר:
"אללה יתגדל וישתבח", אמר: "אני נוהג בעבדי, בהתאם לסברתו ולציפיותיו ממני אזי – יסבור לו כאוות-נפשו".

(מתוך אל'בוח'ארי)

14. מפי אבו-הוריירה (ר), מפי שליח-אללה (צ), שאמר:
"אמר אללה יתגדל וישתבח:

אני מתייחס לעבדי בהתאם למה שהוא חושב אודותיי ואני עמו בשעה שהוא מזכירני. אללה שמח ביותר כאשר אחד מעבדיו חוזר בתשובה יותר מאשר אחד מכם, המוצא את אבדתו בשימון-המדבר; מי שמתקרב עדני שעלקט – הנני מתקרב אליו מרחק-אמה; מי שמתקרב עדני מרחק-אמה – הנני מתקרב אליו מרחק-זרוע; אם יבוא עדני בהליכה – אתקרב אליו בריצה".

(מתוך מוסלם)

15. מפי אבו-הוריירה, מפיו של שליח-אללה (צ), שאמר:

איש אחד חטא כלפי עצמו וכשקרב המוות, צוה על בניו ואמר: "לאחר מותי, שירפו את גופתי וכיתשוה לדק ואחר פזרו את אפרי לרוח בים. בשם אללה, אם יחפוץ ריבונו-של-עולם, ייסרני כפי שלא יסר איש מלפניי".
ואכן אמר הנביא, כי בניו ביצעו את דברו.

ויאמר אללה אל האדמה: "החזירי את כל חלקיקי-גופו".

ויאוחזו חלקי-גופו של האדם כבתחילה.

וישאלנו אללה: "מה הניעך לעשות כן?"

ויישב האיש: "היראה והפחד מפניך, אלוההי!"

וימחל לו אללה על מעשיו.

(מתוך אל-בוח'ארי).

הקוראן הקדוש

16. מפי עות'מאן בן עפאן (ר), שאמר:

”אמר שליח-אללה (צ):

הטוב שבכם הוא זה שלומד את הקוראן ומלמדו לאחרים.”

(מתוך אל-בוח'ארי)

17. מפי אבו-עבאס (ר), שאמר: שליח-אללה (צ), אמר:

”מי שאין בו דבר מהקוראן – נמשל לבית חרב.”

(מתוך תרמד'י)

18. מפי זיד בן-ארקם, שאמר:

”שליח-אללה (צ), שעמד בזמנו בקהלנו ונשא נאום; הוא שיבח את אללה והילל אותו, הטיף

ודרש; אחר, אמר: 'הוי אנשים! הנני בן-תמותה ויכול שיבוא אלי יום אחד שליח מאת ריבוני

– אז אעזב את העולם-הזה; הנני מותיר בקירבכם שני אוצרות.

הראשון שבהם – ”הוא ספרו של אללה ובו דרך – הישר והאור; החזיקו בספר זה ודיבקו בו”;

הוא המריץ את האנשים לדבוק בקוראן ולאמצו אל ליבותיהם. אחר אמר: ”האוצר השני

– הוא בני משפחתי. הנני מתריע בפניכם ביחסכם אליהם וחוזר ושונה זאת, חוזר ושונה....”.

(מתוך מוסלם)

מעשיו המעולים של שליח-אללה

19. מפי עבדאללה בן-אבי אופא, שאמר:

”הנביא לא בז ולא סלד ללכת לצד אלמנה ועני ולספק להם את צורכיהם”.
(מתוך מוסנד אל-דארמי).

20. מפי עאישה (ר), שאמרה:

”הנביא לא היכה בידו דבר מעולם, לא אישה ואפילו לא עבד; הוא אך ורק נירתם למען אללה. הוא מעולם לא התנקם בחברו אם ניפגע ממנו באופן אישי; אך בשעה שחולל שמו של אללה – הוא נקם למען יתגדל וישתבח שמו”
(מתוך מוסלם).

21. מפי אבו-סעיד אל-ח'דרי (ר), שסיפר כי שליח-אללה (צ), היה נותן מספוא לגמלים, ניהל את ביתו, ריצע את סוליות נעליו הטליא את בגדיו, חלב את כבשיו, והיה נוהג לאכול עם משרתו וטוחן במקומו אם הלה התעייף ולא נכלם לשאת את סחורתו מהשוק אל משפחתו; הוא היה נוהג ללחוץ את ידי העשיר והעני ולדרוש ראשון בשלום האדם העומד בפניו. הוא לא חש מושפל בהיותו מוזמן לארוחה ואפילו של תמרים מהמין הגרוע ביותר ולא נהג לאכול רבות;

אופיו היה מעודן וטיבעו – נדיב; היה איש – חברה, מאיר-פנים וחייכני, אך קול-צחוק לא נשמע ממנו; כאשר נעצב אל-ליבו, פרצופו לא היה זועף.
הוא היה צנוע, אך לא ניקלה; נדיב, אך לא פזרן.
הוא היה בעל-לב רחום במידה שווה כלפי כל מוסלמי.
הוא לא שיהק מעולם לאחר ארוחה ולא שלח את ידו לבצע.
(מתוך ”אסד אל-ע'אבה).

22. מפי אבו-מוסא אל-אשערי (ר), שאמר:

”עאישה הוציאה עבורנו כסות ואזור גס ואמרה:
שליח-אללה (צ), נפטר כשהוא עטוי בבדים אלו.”
(מתוך אל-בוח'ארי).

יסודות האיסלאם

23. מפי אבו-עומר (ר), שאמר:

”שליח-אללה (צ), אמר:

על חמישה דברים האסלאם עומד:

- העדות, שאין אלוה מבלעדי אללה ושמוחמד הוא שליח-אללה;
- התפילה
- מתן צדקה
- העלייה לרגל לכעבה
- צום-הרמדאן
- (מתוך אל-בוח'ארי)

24. מפי עומר בן-אלח'טאב (ר), שסיפר:

”היינו אצל שליח-אללה (צ) ובא אדם בעל בגדים לבנים מאוד ובעל שער שחור משחור, אך סימני-המסע לא ניראו עליו; איש מאיתנו לא הכירו, עד שניגש לנביא (צ) ויצמד את ברכו אל ברך הנביא, אחר אמר: ”הוי מוחמד! מהי מהות האמונה???” ויען הנביא: ”אמונה באללה, במלאכיו, בספריו, בשליחיו, ביום הדין ובגורל – הן לטוב והן לרע.”
(מתוך אל-תרמד'י).

תפילה ופולחן

25. מסופר אודות עתמאן בן-עפאן(ר), שהלה הזמין כד-מים וזלף על כפיו שלוש פעמים על-מנת לרוחצם, אחר הכניס את ימנו לכד, גירגר, רקק, מחט את אפו ואחר שטף את פניו שלוש פעמים וכן את ידיו עד המרפקים, שלוש פעמים, אחר משח את ראשו במים שטף את רגליו שלוש פעמים עד הקרסוליים ואמר:

”שליח-אללה(צ), אמר:”מי שמיטהר, כפי שאני עושה כרגע מתפלל שתי רכעות בריכוז מלא, נמחלים לו חטאיו הקודמים.”
(מתוך אלבווח'ארי)

26. מפי אבו הוריירה(ר), מסופר כי שליח-אללה (צ), שאל:

”התרצו לדעת מהם הדברים, שבאמצעותם מוחק אללה את החטאים ומעלה את דרגותיו של האדם?”

ענו: ”ודאי, שליח האללה!”

השיב: ”היטהרות, על אף הקשיים; הליכה למסגד ממרחק רב; ציפייה לתפילה לאחר שכבר בוצעה; הלא זה היא העמידה האיתנה על המשמר?”.
(מתוך מוסלם)

27. מפי עאישה (ר), שאמרה:

”שליח אללה (צ), נהג לפתוח את התפילה בקריאת ”אללה אכבר” וב”שבח לאל ריבון העולמים”; כאשר כרע לתפילה, הוא לא הרים את ראשו ולא הרכינו יתר על המידה, אלא בדרך ביניים; בהרימו את ראשו לאחר הכריעה, הוא ניצב בקומה זקופה ורק אחר כך סגד אפיים; בהרימו את ראשו לאחר הסגידה, הוא התיישר לישיבה ורק אחר כך סגד אפיים; בכל שתי כריעות, נהג לאמר ברכה, היה מיישר את רגלו השמאלית באופן אופקי, אך מציב את רגלו הימנית; הוא אסר על האדם לפרוש את זרועותיו כעשות הכלב; הוא נהג לחתום את

התפילה בברכת "שלום ורחמי-אללה".

(מתוך מוסנד אחמד)

28. מפי עבדאללה בן מסעוד (ר), שאמר: "שאלתי את פי-הנביא (צ): "איזו מיצווה אהובה ביותר על אללה יתגדל?" השיב: "התפילה במועדה" שאלתי: "ומהי הבאה בחשיבותה?" השיב: "כיבוד-הורים" המשכתי להקשות: "והבאה...?" ענה: "ג'יהאד בדרך של אללה" (מתוך אל-בוח'ארי).

29. מפי עמר בן שועייב, ששמע את הדברים הבאים מפני אביו וסבו, ודווח: "אמר שליח אללה (צ): "צוו את ילדיכם להתפלל כאשר הם בני שבע שנים והיכוהם על כך, בהיותם בני עשר; אז גם הפרידו ביניהם בשעת שינתם". (מתוך אבו-דאוד)

30. מפי פאטמה אל זהראא (ר), שאמרה: "שליח אללה (צ), נהג לאמר את הברכות הבאות בהיכנסו למסגד: "בשם אללה, השלום על שליח-אללה; אלוהיי, מחל לי על חטאיי ופתח לי את שערי-רחמיך".

ביוצאו מן המסגד נהג לברך:

"בשם אללה, השלום על שליח-אללה; אלוהיי, מחל לי על חטאיי ופתח בפניי את שערי-חסדך".

(מתוך מוסנד אחמד)

הצום

31. מפי אבו-הוריירה (ר), שאמר: "שליח-אללה, (צ), אמר: 'אללה, יתגדל וישתבח, אמר: "כל מיצווה של אדם מיועדת עבורו עצמו, מלבד מצות-הצום, מיועדת עבורי ואני השכר לה;

הצום הוא מגן; ביום הצום, אין לנבל את הפה או להרעיש. אם יגדפך אדם או רב עמך, יש לומר: "הנני צם!" ; ומי שנפש-מוחמד בידו, הרי שאז הריח הרע הנודף מפי האדם הצם, נחשב אצל אללה טוב מריח-הבושם; לאדם הצם-שתי שמחות: שמחה בשוברו את הצום ושמחה נוספת-כאשר יפגוש את אללה"
(מתוך אל-בוח'ארי)

32. מפי אבו-הוריירה (ר), שאמר:

אמר הנביא (צ): "מי שאינו נוטש את דברי-השקר, הרי אללה אינו צריך שהוא מלהפסיק מלאכול ומלשתות."
(מתוך אל-בוח'ארי)

33. מפי עאישה(ר), שדיווחה כי הנביא נהג להתייחד לעבודת הבורא, בעשרת הימים האחרונים של חודש הרמדאן, עד יום מותו. לאחר מותו, פרשו נשותיו לעבודת-ההתייחדות כמוהו.
(מתוך אל-בוח'ארי)

העלייה לרגל

34. מפי אבו-הוריירה (ר), שאמר:

"שליח-אללה (צ), נשא בפנינו דרשה בזו הלשון:

"קהל-המאמינים! אללה חייב אתכם במצות-העלייה לרגל".

שאלו אדם: "האם בכל שנה, שליח-אללה???"

הנביא נדם ולא השיב לו, עד ששאלו האדם שלוש פעמים; אז, השיב הנביא: "אם אענה בחיוב, תהפך העלייה לרגל למיצווה-חובה ולא תוכלו לעמוד בנטל". אחר המשיך את דברו: "אל תרבו

בשאלו, כל עוד אינני מורה לכם לעשות-כן; אלו שלפניכם הושמדו עקב ריבוי שאלותיהם והתנגדותם לנביאיהם; אם אורה לכם לקיים מיצווה כלשהי- קיימוה טוב ככל שניתן ואם אאסור עליכם לעשות דבר-מה, המנעו מלעשותו".
(מתוך מוסלם)

35. מפי אבו-הוריירה (ר), שאמר:

"אמר שליח-אללה (צ):

"הקם למצות העליה לרגל ונמנע מניבול פה ודבר-עברה, יהפוך זך וטהור כביום היוולדו".
(מתוך משכאת)

צדקה

36. מפי מעאד (ר), שסיפר: "שלחני שליח-אללה (צ); ואמר:

"הינך עומד לבוא אל קבוצת-אנשים מקרב "אנשי-הספר". קרא להם להעיד, כי אין אל מבלעדי אללה ושאני שליח-אללה; אם הם יצייתו לכך, אזי הורה להם כי אללה הטיל עליהם חמש תפילות מדי יום-ביומו;

אם הם יצייתו לכך, אזי הורה להם כי אללה הטיל עליהם מתן צדקה, שתילקח מהעשירים היושבים בקירבם ותוענק לענייהם. אם הם יצייתו לכך, הישמר לבל תדרוש את מיטב-רכושם; הישמע לתחינת-העשוק, שהרי אין בינה לבין אללה כל מחיצה".
(מתוך אל-בוח'ארי)

37. מפי ח'ריים בן-פאתק (ר), שמסר:

אמר שליח-אללה (צ): "כל המוציא כספו למען אללה – יזקף לו פי-שבע מאות".

38. מפי אנס (ר), שסיפר:

"אבו-טלחה (ר), היה העשיר שבין תומכי- הנביא בעיר אלמדינה (אל-אנצאר). מקור פרנסתו היו מטעי-תמרים והגן האהוב עליו ביותר נקרא בירחאא'. מולו עמד המסגד ושליח-אללה (צ) היה נכנס לשם ושותה ממיימי-הגן הערבים".

המשיך אנס לספר: "כאשר ירד הפסוק: "לא תזכו בטוהר-לב, אלא אם תוציאו בצדקה מאשר תאהבו". בא אבו-טלחה אל שליח-אללה (צ) ואמר: "הוי שליח-אללה, אללה יתגדל הוריד לך את הפסוק "לא תזכו בטוהר-לב, אלא אם תוציאו בצדקה מאשר תאהבו" והרי הרכוש האהוב ביותר עלי הוא גן-בירחאא', ולכן הנני מעניק אותו כצדקה לאללה יתעלה ובכך אני מייחל לזכות בטוהר-לב מאללה ותישמר לי נכס אצלו. לכן קחנה, הוי שליח-אללה, כפי שהורה אללה לעשות".

וישיב שליח-אללה (צ):

"ישר-כח! הרי זה נכס נושא-רווחים (ויחזור על דבריו מספר פעמים). שמעתי את שאמרת, אך סבורני כי עדיף שתעניקנו לקרוביך".

השיב אבו-טלחה: "כך אעשה".

ויחלק אבו-טלחה את הגן בין קרוביו ובני-דודו".

(מתוך אל-בוח'ארי).

39. מפי עדי בן-חאתם (ר), שסיפר:

"שליח-אללה (צ) אמר:

"תנו צדקה ולו מנת פילח-תמרים קטן, כדי להינצל מהאש".

(מתוך אל-בוח'ארי)

40. מפי עאישה (ר), שדיווחה:

"אמר שליח-אללה (צ):

"הנדיב – מקורב לאללה, קרוב לאנשים, קרוב לגן-העדן ומרוחק מהגהינום; הקמצן – מרוחק מאללה, מרוחק מהאנשים, מרוחק מגן-עדן וקרוב לגהינום; בור-נדיב אהוב יותר על אללה,

מאשר מאמין קמצן".
(מתוך אל-רסאלה אל-קשייריה).

41. מפי אבו-הוריירה, שסיפר:

איש אחד שאל: "הוי שליח-אללה! על איזו צדקה מקבל האדם את השכר הרב ביותר מריבוננו?". השיב לו הנביא: "לתת צדקה כשהינך בריא, בשעה שאתה חושש להיות אביון ומעוניין להתעשר; בל תשתהה. אם תבטיח לפלוני דבר-מה, הענק תעניקנו לו".
(מתוך משכאת).

42. מפי חדייפה: הנביא (צ), אמר:

"נשבע אני בשם המחזיק את צרור-נשמתי (אללה), כי עליכם לצוות לעשות את הטוב ולאסור על עשית הרע, לבל ישלח אללה בכם יסורים. אז תתפללו אליו, אך לא תיענו".
(מתוך תרמד'י).

43. מפי נעמאן בן-בשיר (ר), ששמע את הנביא אומר:

"משל המקיים את "גבולות אללה" ומי שאינו מקיימן, הוא כמשל אנשים המפילים גורל על מקומות שמורים בספינה. חלקם זוכים בסיפון שלה ואחרים – בירכתיה. כאשר אלו שבירכתיים זקוקים למים, עליהם לעבור ליד הנוסעים בסיפון. הללו מציעים: "אם נבקיע חור בירכתיים – לא נזדקק לאלו שמעלינו בסיפון. אם יאפשרו להם נוסעי-הסיפון לבצע את זממם – ימותו כולם; אך אם ימנעו זאת מידיהם – ינצלו כולם".
(מתוך אל-בוח'ארי)

44. מפי סהל בן-סעד (ר), שסיפר:

הנביא (צ), אמר לעלי (ר):

"בשם אללה! אם אללה יורה לך להוביל ולו אדם אחד בדרך-הישר, עדיף לך הדבר מאשר זכיה בגמלים המובחרים ביותר".
(מתוך מוסלם).

45. מפי אבו-הוריירה (ר), שסיפר כי הנביא אמר:

”כל הקורה לדרך-הישר, יהא לו שכר זהה לשל ההולכים בדרכו ולא יחסר משכרם דבר. לעומתו, כל הקורה לתעייה, יהא לו חטא זהה לשל ההולכים בדרכו ולא יפחת מחטאם דבר.”
(מתוך מוסלם).

46. מפי אנס (ר), ששמע את הנביא (צ), אומר:

”הקלו בדת – ובל תקשו;

בשרו-טוב-ובל תסלידוה.”

(מתוך מוסלם).

47. מפי אבו-ת'עלבה אל-ח'שני ג'רת'ום בן-נאשר (ר), ששמע את שליח-אללה (צ),

אומר:

”אללה יתעלה, קבע מצוות-חובה. אזי אל-תאבדו אותן לריק.

הוא קבע גבולות בדת, אזי אל-תפרו אותם.

הוא אסר על דברים מסויימים, אזי אל-תחללו את דברתו.

הוא שתק לגבי דברים מסויימים, מתוך רחמים לכם ולא מתוך שיכחה, אזי אל תנסו לתור

אחריהם.”

(מתוך דארקטני).

48. מפי אל-נעמאן בן-בשיר (ר), שאמר, כי שמע מפי הנביא (צ), שאמר:

”מה שמותר לעשותו – ברור ומובן וכך גם לגבי מה שאסור לעשותו. אך בין שתי קטגוריות

אלו ישנם דברים שיש ספק לגביהם ורוב האנשים אינם יודעים לאיזו קטגוריה לשייכם.

מי שנישמר מהדברים שיש ספק לגביהם, בטוח הן לגבי הדת והן לגבי כבודו-העצמי. לעומתו,

מי שמועד בדברי-הספק, מוצא עצמו בתחום הדברים האסורים. דבר זה נמשל לרועה, אשר

עדרו נמצא סביב מקום מגודר ואסור ויש חשש שעדרו יכנס לתוכו.

אי-לכך, לכל אדון – מקום אסור לכניסה ולרעייה; כך גם המקום האסור לרעייה אצל אללה

– הם האיטורים.

דע-לך, בגוף-האדם ישנו איבר, שאם הוא תקין – כל הגוף כשיר ואם הוא חולה – חולה הגוף כולו; הלא זה – ה ל ב".
(מתוך מוסלם).

הנישואין

49. מפי אבו-הוריירה (ר), ששמע את הנביא אומר:
"אישה נמדדת על-פי ארבעה דברים ולפיהם היא נמצאת מתאימה לנישואין: כספה, ייחוסה, יופיה ואמונתה. לאמונתה יש לייחס את החשיבות הרבה ביותר.
(מתוך אל-בוח'ארי)

50. מפי אבו-הוריירה (ר), מצטט את הנביא (צ), שאמר:
"המזון המגונה ביותר-המזון המוגש במשתה לרגל הנישואין, כאשר העשירים מוזמנים, אך העניים נזנחים".
"אדם המוזמן לטקס נישואין ואיננו נענה להזמנה – ממרה את פי אללה ונביאו.
(מתוך מסולם)

51. מפי אבן עומר (ר), המספר, כי הנביא (צ) אמר:
"הדבר המגונה ביותר מכל הדברים המותרים, על-פי ראות אללה, הוא הגירושין".
(מתוך אבו-דאוד)

52. מפי עאישה, שציטטה את הנביא (צ), שאמר:
"הטוב שבכם – הוא זה שטוב לבני-משפחתו;
אני – הטוב שבכם לבני-משפחתי (קרי: מאמיניי)".
(מתוך אבו-דאוד)

התנהגות טובה

53. מפי ג'אבר (ר), שמצטט את שליח-אללה (צ), שאמר:
 "האדם האהוב ביותר עלי והמקורב ביותר עלי במקום-מושביו ביום-הדין, הוא הטוב שבכם מבחינת התנהגותו;
 האדם המתועב ביותר מבחינתי והרחוק ביותר ממני ביום-הדין, הם הפטפטנים, הרברבנים וה"מתפיהקון".
 אמרו: "אנו מבינים את פירוש המילים "פטפטנים" ו"רברבנים" אך איננו יודעים מה פשר המילה "מתפיהקון"?"
 השיב: "שחצנים".
 (מתוך תרמד'י)

54. מפי אבו-הוריירה (ר), אשר צטט את הנביא, שאמר:
 "נשלחתי לשמש כנביא על-מנת להביא לידי-שלמות את הטובות שבתכונות".
 (מתוך אלסונן אלכוברא)

55. מפי אבו-הוריירה (ר), אשר צטט את הנביא (צ), שאמר:
 • "מי שמקל על ייסורי המאמין בעולם הזה – יקל עליו אללה ביום-הדין את ייסורי-העולם הבא;
 • מי שמקל על אדם במצוקה – אללה יקל עליו בחיי-העוה"ז וחיי העולם הבא.
 • מי שמסתיר את חולשתו של מוסלמי אחר – יחפה עליו אללה בעוה"ז ובעוה"ב.
 • אללה מסייע לעבדו, כל עוד הלה תומך באחיו.

- הסולל דרך המובילה אל הידע – יקל אללה את דרכו אל גן-העדן.
- הנאספים בבתי-אללה (המסגדים) לקרוא בספרו של אללה ולדון ולדרוש בו בקירבם – יורדת עליהם השכינה ומכסה אותם והמלאכים אופפים אותם בכנפיהם ואללה מזכירם בין מקורביו.
- מי שמעשיו קלוקלים – ייחוסו הטוב לא יעמוד לזכותו".
(מתוך מוסלם)

56. מפי אבו-הוריירה (ר), אשר צטט את הנביא (צ), שאמר:

"אללה יתגדל ויתעלה יאמר ביום-הדין:

- "בן אדם, חליתי, מדוע לא שאלת עלי כאשר חליתי?"
- הוא יאמר: "כיצד אוכל לשאול על בריאותך בשעה שהינך ריבון-העולמים?"
- אללה ישיב: "הלא ידעת שפלוני, אחד מעבדיי, נפל לשמכב ולא שאלת לבריאותו?; אם היית עושה כן, היית מוצאני ליד יצועו".
- "הוי בנאדם, התחננתי בפניך למזון ולא האכלתני!"
- הוא יאמר: "אלוהיי, כיצד אאכילך, בשעה שהינך ריבון-העולמים?"
- אללה ישיב: "האם לא עולה על דעתך, להאכיל את עבדי בשעה שבקש ממך מזון? ואתה סירבת. אם היית עושה זאת, הייתי מעריך את מעשיך, כאילו נעשו למעני".
- "הוי בן-אדם, בקשתי ממך מים ולא הרויתני".
- הוא יאמר: "הכיצד ארווה את צמאנך והלא הינך ריבון-העולמים?"
- אללה ישיב: "עבדי פלוני, בקש ממך מים להרוות את צמאונו ואתה מאנת; אם היית עושה זאת, הייתי מעריך את מעשיך, כאילו נעשו למעני".
(מתוך מוסלם)

57. אמר הנביא (צ):

"לא יעלה בידיכם לזכות באהדות אנשים בכספכם בלבד, אזי עיזרו להם במאור-פנים והתנהגות טובה".

(מתוך אל-רסאלה אל קשייריה)

החברה האיסלאמית

58. מפי אנס (ר), ששמע את הנביא (צ), שאמר:

”איש מכם לא ייחשב למאמין, עד שיאהב לאחיו את אשר אוהב לעצמו”.
(מתוך אל-בוח'ארי).

59. מפי אבו-הוריירה, שציטט את שליח-אללה (צ), שאמר:

”הוי אבו-הוריירה!

* היה יראי שמים - תיחשב לאדם שעובד את אללה יותר מכל האנשים;

* הסתפק במועט – תהא אסיר תודה יותר מכלם;

* אהוב לאחרים את שהינך אוהב לעצמך- תחשב למאמין;

* הטב עם הגר בקירבתך – תחשב למוסלמי;

* המעט לצחוק, כי צחוק רב – ממית את הלב”.

(מתוך אבן מאג'ה)

60. מפי אבו-יוסף עבדאללה בן-סלאם (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:

”הוי אנשים! הפיצו את השלום, האכילו את הנזקקים, קיימו את חובתיכם כלפי בני-משפחתכם,

קומו לתפילה, כשהאנשים ישנים. אז, תבטיחו את כניסתכם לגן העדן בביטחה”.

(מתוך אל-תרמדי)

61. מפי אבן-מסעוד (ר), שצטט את שליח-אללה (צ), שאמר:

”בהיותכם שלושה – אל ידברו שניים מכם בינם לבין עצמם, בלא לערב את השלישי בשיחה,

שכן דבר זה עלול להעציבו אל-ליבו. כל-זאת, עד שיהיו נוכחים אנשים נוספים.

(מתוך מוסלם)

62. מפי אבו-הוריירה (ר) שאמר:

”בשעה ששליח-אללה (צ), התעטש, הוא נהג לשים ידו או פיסת-בד כלשהיא על-פיו ולעמעם בכך את קול-ההתעטשות.”

(מתוך אל-תרמדי)

הודייה לבריות

63. מפי אבו-הוריירה (ר), שאמר:

”שליח-אללה (צ), אמר:

”מי שאינו מודה לבריות, לא ישכיל להודות לבורא.”

(מתוך אל-תרמדי)

כיבוד-הורים

64. מפי אבו-הוריירה (ר), שסיפר:

”בא אדם אל שליח-אללה (צ) ושאל:

- מכל הבריות, עם מי עלי להיות ביחסים ההדוקים ביותר?

- השיב לו הנביא: עם אמך.

- שאלו: ואחריה?

- ענה לו הנביא: עם אמך.

- המשׁיך לשאול: ואחריה?
 - ענה לו הנביא בפעם השלישית: עם אמך.
 - המשׁיך האדם להקשות: ואחריה?
 - ענה הנביא: אביך
 על-פי גרסה אחרת:
 "הוי שליח-אללה! עם מי עלי להיות ביחסים ההדוקים ביותר?"
 השיב לו הנביא: "עם אמך ועוד פעם עם אמך ושוב עם אמך; אחר-כך עם אביך ואחר-כך עם שארי-בשרך הקרובים".
 (מתוך אל-בוח'ארי).

65. מפי אבו-הוריירה (ר), ששמע את הנביא (צ) אומר:
 "אבוי לו לאדם, אבוי ואבוי, אם זכה לראות את הוריו בזקנותם, אחד מהם או שניהם, אך יחד עם זאת לא זכה בגן-העדן, משום שלא היטיב ביחסו אליהם".

שכנות טובה

66. מפי אבן-עומר (ר) ומפי עאישה (ר) שדיווחו:
 "אמר שליח-אללה (צ):
 המלאך גביאל האיץ בפני להיטיב ביחס לשכן, עד כי סברתי שיהא לו חלק אפילו בירושה"
 (אל-בוחארי).

67. מפי אבו-הוריירה (ר), שמסר כי שליח-אללה (צ) אמר:
 "מי שמאמין באללה וביום-הדין, בל-ירע לשכנו;
 מי שמאמין באללה וביום-הדין, יכבד-נא את אורחו;

מי שמאמין באללה וביום-הדין, ירבה לדבר טובות, או אזי – ישתק".
(אל-בוּח'ארי).

68. מפי אבו-הוריירה (ר), שמסר כי הנביא (צ) אמר:

"נשבע אני באללה אין הוא מאמין! נשבע אני באללה אין הוא מאמין! נשבע אני באללה אין הוא מאמין!"

שאלוהו: "למי הכוונה שליח-אללה!"

השיב להם: "האדם המציק לשכנו".

(אל-בוּח'ארי).

יחס נאות לחלש

69. מפי אבו-הוריירה (ר), שסיפר מפי שליח-אללה (צ):

"ישנם אנשים רבים, בעלי-שער פרוע, מטונף ומאובק, שהדלתות נטרקות בפניהם בבוז. ברם, אם הם נשבעים באללה באללה, אללה יקיים את שבועתם".

(מוסלם)

70. מפי אבו-דרדאא (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:

"ייחלו את-פניי בתוך הנזקקים והאביונים שבקירבכם כי גאול-תגאלו ותפורנסו בשל אותם בריות".

(אל-תרמד'י)

מחילה

71. מפי מעאד בן-אנס (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:
 "החסד הגדול ביותר הוא להדק את היחסים עם זה שניתקם, להעניק – למי שעצר בו מלתת
 לך ולמחול לזה שגידף".

(מוסנד אחמד)

72. מפי אבו-הוריירה (ר), ששמע את הנביא (צ), אומר:
 "מתן-צדקה איננו מוריד אדם מנכסיו;
 אללה מעניק כבוד ומעלה את האדם המוחל לחברו ונוהג בצניעות".

(מוסנד אחמד)

מינהגי שולחן

73. מפי עאישה (ר), שדיווחה כי שליח-אללה (צ), אמר: "לפני אכילת-מזון יש להזכיר את
 שמו של אללה יתעלה. השוכח לעשות- כן, יאמר: בשם אללה, מראשית ועד אחרית".

(אל-תרמד'י)

74. מפי אבו-סעיד, שצטט את הנביא (צ) בשעה שאכל, באומר:
 "השבח לאללה, אשר האכילנו והשקנו והפכנו מוסלמים".

(אל-תרמד'י)

לבוש

75. מפי חדייפה (ר), ששמע את הנביא (צ) אומר:

”אללה אסר עלינו לבוש משי ואריגים יקרים; כן הוא אסר עלינו שתיה מכלי-זהב וכסף.
הוא אמר: 'כל-אלו מיועדים לחוטאים בעולם הזה, אך נזקפים לזכות הנמנעים מהם – בעולם הבא'.
(מוסלם)

76. מפי אבו-סעיד אל-ח'דרי (ר), שאמר:

”שליח-אללה (צ), נהג לאמר כך, בשעה שלבש בגד חדש, הוא נהג קודם-כל להכריז איזה סוג בגד זה;
למשל: 'מצנפת', 'כתונת', 'גלימה'”;
אחר, נהג לאמר:

”ריבונו של עולם, לך השבח על שכיסיתני. הנני מייחל לתועלת שבגד זה נושא בחובו ומתחנן בפניך,
שישמש למטרות טובות, שלשמו הוא נוצר; הנני חוסה בך, מהרוע הגלום בו או במטרה שלשמה הוא
נוצר”.

(אל-תרמד'י)

טהרה

77. מפי אבו-מאלכ אל-אשערי (ר), ששמע את הנביא (צ), אומר: ”הטהרה – מחובות האמונה”.

(מוסלם)

78. מפי עאישה (ר), שדיווחה כי הנביא (צ), אמר:

”צחצוח-שיניים, שומר על ניקיון-הפה ומשביע את רצון-אללה”.

(נסאא'י)

קינאה

79. מפי אבן-עומר (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:

”אל תקנאו איש ברעהו;

אל תפקיעו מחירים;

אל תשנאו איש את רעהו;

את תפנו-עורפכם איש לחברו;

אל תציעו מחיר נמוך, כאשר שני צדדים מנהלים עיסקה ביניהם;

היו אחים איש כלפי רעהו, הוי עובדי-אללה! – המוסלמי, הוא אחיו של המוסלמי האחר:

לא-יקפחו, לא-ישפילנו ולא יטשהו לנפשו בעת-צרה; ויצביע הנביא אל ליבו ויאמר שלש

פעמים: ”כאן משכנה של יראת-האל, כאן משכנה של יראת-האל!”

כן הוסיף הנביא אומר: ”די להשפיל אדם, על-ידי השפלת אחיו המוסלמי; דמו, רכושו וכבודו

של המוסלמי, אסורים בתכלית לפגיעה מצד אחיו המוסלמי!”

(מוסלם)

80. מפי אבו-הוריירה (ר), ששע את הנביא (צ) לאמר:

”הישמרו מפני הקינאה!

הקינאה אוכלת בכל חלקה-טובה, כפי שהאש מכלה עצים (או בגרסא: עשבים).”

(אבו-דאוד)

שחצנות

81. מפי עבדאללה בן-מסעוד (ר), ששמע את הנביא (צ) אומר:

”לא ייכנס לשערי גן-עדן מי שיש בלבבו שמץ כמשקל גרגר.”

אמר אדם: "ומה גורלו של אדם האוהב בגדים יפים ונעליים?"
 ענה הנביא: אללה – הוא התגלמות היופי ואוהב את היופי; אולם, שחצנות היא דחיית האמת
 מתוך מניעים אישיים ומבט על הזולת מגבוה".
 (מוסלם)

שקר

82. מפי עבדאללה (ר), ששמע את הנביא (צ) אומר:
 "עליכם לדבור אמת; האמת – מובילה לטוהר-לב וטוהר-הלב מוביל אל גן-עדן; אם האדם
 דובר אמת ומבקשנה, בוא-יבוא יום ויחתם אצל אללה כי אש-אמת. 'השמרו לבל-תכזבו,
 שהרי השקר מוביל לפריקת-עול ופריקת-העול מובילה לאש-הגיהנום.
 אם האדם דובר שקר ומבקשנו, בוא יבוא יום ויחתם אצל אללה כי שקרן".
 (מוסלם)

83. מפי אבו-בכרה (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:
 "ברצוני להתריע בפניכם מהן החטאים החמורים ביותר!"
 השיבו לו: 'אנא, עשה זאת!'
 אמר: לשתף לאללה אלהים אחרים ולהמרות את-פי ההורים'.
 כל זאת הוא אמר בהישענו, אחר ישב ואמר:
 'אך החטא החמור ביותר הוא אמירת דבר-שקר!'
 הוא חזר על משפט זה כמה פעמים, עד כי ייחלנו שיחדל".
 (אל-בוח'ארי)

שקיעת-האסלאם

84. מפי עבדאללה בן-עמר (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:
 "יבוא יום, בו יקרה את אומתי כפי שארע לבני-ישראל. מצבם יהא דומה זל"ז כנעל אחת מזוג
 שלם, למשנהה:

עד כדי כך שאם היו בקרב בני-ישראל כאלו שלא נכלמו לשכב עם אמותיהם בפומבי, כך גם
 יהיה מבין אומתי מי שיעשה זאת; בני-ישראל התפלגו לשבעים ושלוש עידות, כך אומתי
 תתפלג לשבעים ושלוש עידות. כלן תושלכנה לאש-הגהינום, מלבד אחת'.
 שאלוהו: 'ומי היא אותה עידה, הוי שליח אללה?'
 השיב: "ההולכים בדרכי ובדרך חבריי (הצחאבה)".
 (תרמד'י)

85. מפי עלי (ר) ששמע את שליח-אללה (צ), אומר:
 "יבוא יום ולא יוותר מהאסלאם אלא שמו בלבד ומהקוראן – אלא גליונו בלבד.
 מסגדיהם – עמוסים אנשים, אך ריקים מאמונה;
 חכמי-הדת שלהם – הגרועים בבריות תחת כפת-השמים.
 מעמם תצאנה מזימות ואליהם שוב-תשובנה".
 (משכאת)

התגלות האימאם המהדי

86. מפי אבו-הוריירה (ר) שסיפר:
 "ביושבנו עם הנביא, לפתע ירדה עליו פרשת 'יום הששי' וכשהוא קרא את הכתוב: בפסוק
 'ואחרים מהם לא השיגום עדנה'

(הערה: פסוק זה הוא חלק מפסוק שירד בהתגלות הראשונה של הנביא, המתייחס לאחרית-הימים. פסוק זה מדבר על כך, כי באחרית-הימים, תבוא קבוצת-אנשים אשר תשוה למעמד המאמינים הראשונים של הנביא.)

שאל אחד מהנוכחים: 'מי הם אלה (האחרים), הוי שליח-אללה?'

הנביא לא ענה לשאלה זו; אך, האיש בשלו, שאל פעם נוספת ואפילו שלוש. באותה-עת, סלמאן הפרסי (אל-פארסי) ישב בקרבנו. שליח-אללה (צ), פנה אליו וישם כפיו על סלמאן ויאמר: 'לו האמונה היתה במרחק כוכב 'כימה' (כוכב אלפא בקבוצת כימה Alcyone), אחד מאלו (הכוונה לפרסים) הוא שהיה משיג אמונה זו.'"

(אל-בוח'ארי)

87. מפי אבו-הוריירה (ר) שצטט את שליח-אללה (צ), אומר:

"הנני נשבע בשם מי שנפשי וחיי נתונים בידו, כי ישוע בנה של מרים עתיד בקרוב להופיע בקירבכם ויפיץ צדק. הוא עתיד לשבור את הצלב, לחסל את החזיר ולבטל מלחמות; כן הוא יפיץ ממון רב, עד כי איש לא יחפץ לקבלנו יותר.

באותו היום, סגידה אחת אפיים, תחשב לטובה יותר מכל מכמני העולם הזה". אחר, המשיך אבו-הוריירה בדבריו:

"אם תחפצו – ביכולתכם לקרוא את הפסוק:

'ואין בעם הספר איש אשר לא יאמין בו (בישוע) לפני מותו, וביום התקומה – יקום להם לעד.'"

(אל-בוח'ארי)

88. "דעו-לכם והישמרו! לא היה שום נביא או שליח ביני לבין ישוע בן מרים. דעו לכם, הוא ישמש הח'ליף שלי באומתי, לאחר מותי; הוא יהרג את ארמילוס אנטיכריסט, ישבר את הצלב, יבטל את לקחת ה'גיזיה', שכן לא תהינה יותר מלחמות.

דעו לכם, מי שיפגש בו – יברכנו-נא ברכת-שלום."

(אל-טבראני)

89. מפי אנס (ר), ששמע את שליח-אללה (צ), אומר: "מי שיפגש את ישוע בן-מרים – יברכנו-נא בשמי לשלום".

(דור מונשור)

90. מפי ת'ובאן, ששמע את הנביא (צ), אומר:

"לכשתמצאו את המהדי, תנו לו שבועת אמונים!

עליכם לייחל את-פניו ולהגיע אליו, אפילו מעבר להרי-השלג, כאשר אתם זוחלים על ברכיכם.

הרי הוא המהדי ונציגו של אללה עלי-אדמות".

(אבו-מאג'ה)

91. מפי אבו-הוריירה (ר), שצטט את הנביא (צ) אומר:

"באיזה מצב מגוחך תהיו, כאשר בנה של מרים (ישו) ירד אליכם וישמש לכם כמנהיג-דתי

מקרבתכם (אמאם)!" (בגרסא אחרת נמצא: "הוא יעמד לכם למנהיג (אמאם) מקרבכם").

(אל-בוח'ארי)

92. מפי מוחמד בן-עלי (ר), שאמר:

"למהדי שלנו יש שני אותות ומופתים, אשר מעולם לא הופיעו לפני-כן, מאז בריאת השמים

והארץ:

- בלילה הראשון של לילות הליקוי מאותו חודש רמדאן – יתרחש ליקוי-לבנה;

- באמצע לילות הליקוי בחודש הרמדאן – יתרחש ליקוי-חמה;

אכן, שתי תופעות אלו לא ארעו מעולם, מאז ברא אללה את השמים והארץ!"

(אל-דארקטני)

93. מפי סלימאן בן-עמר בן-אלאחוץ שאמר:

"סיפר לי אבי, שהוא נכח בזמן "חג'-הפרידה", יחד עם שליח-אללה (צ). הוא שיבח את אללה,

היללו, הטיף ושאל:

'מהו היום הקדוש ביותר? מהו היום הקדוש ביותר? מהו היום הקדוש ביותר?' השיבו האנשים:

'יום החג הגדול, הוי שליח-אללה!!!'

אמר: 'דמכם, רכושכם וכבודכם – קדושים כיום הקודש הזה, במקום הזה ובחודש זה; הפושע

– ידון רק בשל פשעיו שלו-עצמו!; כך לגבי מעשי-האב כלפי בנו והילד כלפי הורהו; דעו-

היטב, המוסלמי הוא אחיו של המוסלמי. דבר אינו מותר למוסלמי מרכוש אחיו המוסלמי, עד

שהדבר מותר לאחיו, שהוא הבעלים החוקיים;

דעו לכם, שכל ריבית על חובות שהוטלה בתקופת, הגיאיהליה מבוטלת, מלבד ההון שנותר

אשר הוא שלכם. אל-תרעו לאיש ולא יורע לכם. גם הריבית של עבאס בן-עבד אל-מטלב

(שאר-בשר קרוב של הנביא) – מבוטלת כולה לחלוטין!

כל נקמות-הדם של תקופת הג'אהליה לאתתקימנה! נקמת-הדם הראשונה שאבטל מתקופת-

הג'אהליה, (לפני האיסלאם) היא בדבר דמו של אל-חארת' אבן-עבד אל-מטלב (קרובו של

הנביא), שהונק בילדותו בשבט בני-לית' ושבט הדיל רצחוהו חיים;

הצטוו ביניכם להתייחסות של כבוד והתנהגות נאותה כלפי נשים; , שכן הן הופקדו תחת

חסותכם. אין לכם כל שליטה עליהן, מלבד אם תבצענה מעשה מגונה בפומבי. אם כך תעשינה,

ניטשו את מיטותיהן והכו אותן מכות בלתי-נמרצות. אם תצייתנה לכם – אין לכם שום הצדקה

להיות קשוחים כלפיהן.

דעו, כי יש לכם זכויות כלפי נשותכם, אך גם לנשותכם יש זכויות כלפיכם:

זכותכם – שהן לא תרשינה לאיש, שאתם סולדים, לשבת על מצעכם. אסור להן להזמין

לביתכם אנשים הנתעבים עליכם.

זכותן – לזכות ברמת-מחייה נאותה מצדכם."

(אל-תרמד'י)

